

Reč života - april 2018.

„Zaista, zaista, kažem vam, ko veruje ima večni život.“ (Jovan 6, 47)

Ova Isusova rečenica je deo dužeg dijaloga sa mnoštvom koje je videlo čudo umnožavanja hleba i koje ga sledi, možda, samo da bi dobilo još materijalne pomoći od njega. Isus, krenuvši prvo od njihovih nasušnih potreba, polako skreće govor na svoju misiju: on je poslat od Oca da ljudima dá pravi život, onaj večni, a to je sam život Boga, koji je ljubav.

On, hodajući po putevima Palestine, čini se bliskim sa onima koje susreće, ne odbija molbe za hranom, vodom, ozdravljenjem, oprostom; naprotiv, on deli sa njima sve potrebe i daje nadu svakome. Zbog toga on i može da traži od njih sledeći korak, tj. da pozove one koji ga slušaju - da prihvate život koji im nudi, da stupe u odnos sa Njim, da imaju poverenje u Njega, da veruju u Njega.

Komentarišući ovu frazu iz Jevanđelja, Kjara Lubik je napisala: „*Isus ovde odgovara na najdublju težnju čoveka. Čovek je stvoren za život; on ga traži svim svojim snagama. Ali njegova velika greška je što ga traži u stvorenjima, u stvorenim stvarima, koje, budući ograničene i prolazne, ne mogu dati pravi odgovor težnji čoveka. (...) Samo Isus može zadovoljiti čovekovu glad za time. Samo on može da nam da život koji ne prolazi, jer on je Život.*“[III](#)

„Zaista, zaista, kažem vam, ko veruje ima večni život.“

Hrišćanska vera pre svega, plod je ličnog susreta sa Bogom, sa Isusom, koja ne želi ništa drugo osim da učestvujemo u njegovom životu.

Vera u Isusa je da, sledeći njegov primer, ne živimo samo za sebe, sa svim našim strahovima, sa našim ograničenim planovima, već da se radije okrenemo potrebama drugih: njihovim konkretnim problemima, kao što su siromaštvo, bolest, marginalizacija, ali pre svega potreba da se bude saslušan, uzet u obzir i prihvaćen.

Na taj način moći ćemo da prenesemo drugima, svojim životom, istu ljubav koju smo primili kao dar od Boga. A da bi nas ojačao u takvoj našoj misiji, ostavio nam je i veliki dar Evharistije, znak ljubavi koja se daje da bi drugi živeli.

„Zaista, zaista, kažem vam, ko veruje ima večni život.“

Koliko puta tokom dana ukažemo poverenje ljudima oko nas: učitelju koji podučava našu decu, taksisti koji treba da nas odveze na odredište, doktoru koji treba da se pobrine za nas... Ne možemo živeti bez poverenja, a ono se stiče sa upoznavanjem, prijateljstvom, odnosom koji se vremenom učvršćuje.

Kako ćemo onda živeti „Reč života“ ovog meseca?

Nastavljajući sa svojim komentarom, Kjara nas poziva da obnovimo naš izbor i potpuno se posvetimo

Isusu: „... *I sada već znamo kako se stiže do toga: ...da se praktikuju, sa posebnom posvećenošću, reči na koje nas navode razne okolnosti života. Na primer: sretnemo nekog komšiju? „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe“ (Mt 22,39). Sustigla nas je neka bol? „Ako ko hoće za mnom ići... neka uzme krst svoj i ide za mnom.“ (Mt 16:24) itd. Tada će nas Isusove reči prosvetliti i Isus će ući u nas svojom istinom, snagom i ljubavlju. Naš život će biti sve više život sa Njime, čineći sve zajedno sa Njime. Pa čak i fizička smrt, koja nas sve čeka, neće nas više plašiti, jer je sa Isusom već započeo pravi život u nama, život koji ne umire.*“^[2]

Leticija Magri

^[1] C. Lubich, *La vera vita*, Città Nuova, 35, [1991], 14, p. 32.

^[2] *Ibid.*, p. 33.